

Estimats diocesans:

Quan escric aquestes línies em ve a la memòria la meva preocupació i els meus nervis d'estudiant davant els exàmens del mes de juny. Eren uns dies molt intensos que tenien com a conclusió una alegria immensa pels aprovats i les benes notes o desenganys per no haver aconseguit allò que m'havia proposat durant el llarg curs que ara acabava.

En aquests moments tinc a la ment a tots els nenes i joves de la nostra família diocesana que estan passant per una situació similar. Intranquil·litat, nerviosisme, tensions en els seus cors en els seus comportaments que els provoquen un excés de contradiccions en les relacions amb els seus pares i familiars; també amb amics i coneguts. I no diguem les reaccions davant els professors i directius del centre docent que els han acompanyat al llarg de tot el curs.

També els adults, sense passar el calvari dels exàmens, tenim períodes de reflexió per examinar el nostre interior, amb el passat i el present, i analitzar idees, actituds i comportaments. Tots estem subjectes a una avaluació. Canviem les paraules però no podem escapar d'una constant revisió del nostre obrar, que es una conseqüència d'allò que som i allò a què aspirem. I en funció de com ens vagi en aquest procés, acabem amb l'alegria d'haver millorat o amb la decepció del fracàs.

Les institucions necessiten projectes, realitzacions i valoracions. Aquest és l'objecte de la reflexió col·lectiva que ha realitzat la nostra diòcesi i ha posat de manifest en l'última Assemblea celebrada fa tres setmanes. Els participants s'han vist obligats en aquest final de curs a passar un examen per afrontar un futur on l'evangelització sigui la realitat clau per viure amb coherència i anunciar amb molta alegria el missatge de Jesucrist. Com a comunitat eclesial, ens esforcem en servir la nostra particular i concreta societat amb el fonament vital que envaeix la nostra existència. I aquesta proposta ha estat vàlida per a totes les èpoques. A la nostra se'ns exigeix autenticitat i coratge per a un anunci atractiu d'allò que portem al nostre cor. Així és com contribuïrem a que el nostre món sigui més digne i més solidari.

Alumnes, adults i institucions dediquen aquests dies amb més intensitat a avaluar tots els propòsits d'un determinat període de manera precisa i sense perdre l'esperança. Però avui ens centrem, com hem dit al principi, en els nens i joves i m'atreveixo a suggerir-vos uns breus consells per una pràctica saludable en les relacions familiars: sigueu comprensius amb els canvis d'humor que es produeixen per la pressió dels exàmens; tingueu molta paciència en el tracte amb ells donat que l'educació és com l'aigua fina que penetra molt a poc a poc a la terra preparada; redobleu les mostres d'afecte sense renunciar a l'exigència en l'acompliment de les seves obligacions i responsabilitats; possibiliteu temps de silenci i de reflexió perquè puguin albirar el camí de la superació i de l'excel·lència humana; no els prometeu regals; dediqueu com a pares més temps per estar en companyia seva escoltant i parlant dels seus plans, preocupacions o dificultats; col·laboreu, si és possible per la vostra preparació, en el treball escolar que tant els empresona en aquests moments. Allò que es fa de manera ordinària durant l'any i sembla del tot acceptable, pot saltar pels aires quan impera el nerviosisme d'uns o altres.

Un últim consell, si no el principal par a tots els pares i les comunitats cristianes: presenteu com a principal model d'actuació a Jesucrist, que cuida i cura, que comprèn i acompanya, que dona sentit de vida i felicitat amb les seves paraules i gestos.

Amb la meva benedicció i afecte

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

TIEMPO DE EXÁMENES.

18. junio. 2023.

Queridos diocesanos:

Cuando escribo estas líneas me viene a la memoria mi preocupación y mis nervios de estudiante ante los exámenes del mes de junio. Eran unos días muy intensos que tenían como conclusión una alegría inmensa ante los aprobados y buenas notas o desengaños por no conseguir lo propuesto durante el largo curso que ahora terminaba.

En estos momentos tengo en la mente a todos los niños y jóvenes de nuestra familia diocesana que están pasando por una situación similar. Intranquilidad, nerviosismo, tensiones en sus corazones y en sus comportamientos que les provocan un exceso de contradicciones en las relaciones con sus padres y familiares; también con amigos y conocidos. Y no digamos las reacciones ante los profesores y directivos del centro docente que les han acompañado durante todo el curso.

También los adultos, sin pasar el calvario de los exámenes, tenemos períodos de reflexión para examinar nuestro interior, con el pasado y el presente, y analizar ideas, actitudes y comportamientos. Todos estamos sujetos a una evaluación. Cambiamos las palabras pero no podemos escapar de una constante revisión de nuestro obrar que es una consecuencia de lo que somos y a lo que aspiramos. Y tal como nos vaya en ese proceso terminamos con la alegría de haber mejorado o con la decepción del fracaso.

Las instituciones necesitan proyectos, realizaciones y valoraciones. Ese es el objeto de la reflexión colectiva que ha realizado nuestra diócesis y ha puesto de manifiesto en la última Asamblea celebrada hace tres semanas. Los participantes se han visto obligados en este final de curso a pasar un examen para afrontar un futuro donde la evangelización sea la realidad clave para vivir con coherencia y anunciar con mucha alegría el mensaje de Jesucristo. Como comunidad eclesial nos esforzamos en servir a nuestra particular y concreta sociedad con el fundamento vital que invade nuestra existencia. Y esa propuesta ha sido válida para todas las épocas. En la nuestra se nos exige autenticidad y coraje para un anuncio atractivo de lo que llevamos en nuestro corazón. Así es cómo contribuiremos a que nuestro mundo sea más digno y más solidario.

Alumnos, adultos e instituciones dedican estos días con más intensidad a evaluar todos los propósitos de un determinado período de manera precisa y sin perder la esperanza. Pero hoy nos centramos, como hemos dicho al principio, en los niños y jóvenes y me atrevo a sugerir unos breves consejos para una práctica saludable en las relaciones familiares: sed comprensivos con los cambios de humor que se producen por la presión de los exámenes; tened mucha paciencia en el trato con ellos puesto que la educación es como el agua fina que penetra muy despacio en la tierra preparada; redoblad las muestras de afecto sin renunciar a la exigencia en el cumplimiento de sus obligaciones y responsabilidades; posibilitad tiempo de silencio y de reflexión para que puedan vislumbrar el camino de la superación y de la excelencia humana; no les prometáis regalos; dedicad como padres más tiempo para estar en compañía de ellos escuchando y hablando de sus planes, preocupaciones o dificultades; colaborad, si es posible por vuestra preparación, en el trabajo escolar que tanto les aprisiona en estos momentos. Lo que se hace de manera ordinaria durante el año y parece todo aceptable, puede saltar por los aires cuando impera el nerviosismo de unos u otros.

Un último consejo, si no el principal para todos los padres y las comunidades cristianas: presentad como principal modelo de actuación a Jesucristo que cuida y cura, que comprende y acompaña, que da sentido de vida y felicidad con sus palabras y gestos.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.